

HISTORIE VAN "DE BOKS" IN BELGIË EN OOSTENDE TOT 1962 (slot)

Dirk Beirens

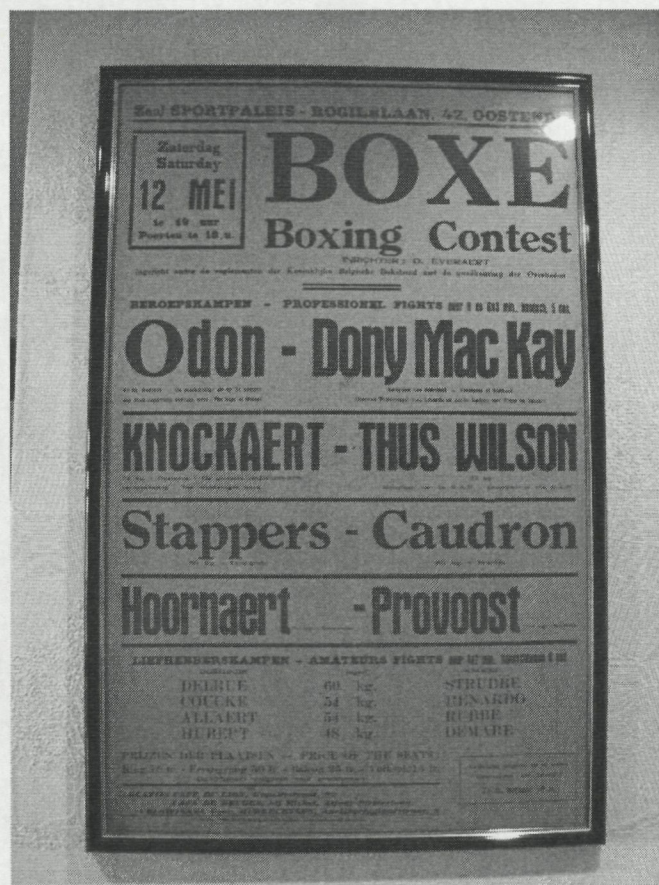
Flandria Boxing Club telde echter nog een heleboel andere talentvolle bokkers (1). Zo was er All Gerard (echte naam Gerard Allary, 1918-1987), de 'evenknie en oefenmaat van Sys' en de jongste van vier boksende broers. Hij werkte bij de Regie voor Maritiem Transport (RMT) en was nagenoeg onklopbaar als amateur. Als zwaargewicht beroepsbokser betwistte hij dan weer kampen op Europees niveau. Roger Barbary (1916-1940) werkte bij de Oostendse coöperatieve SEO en begon in 1933 te boksen.

Van zijn 40 kampen bij de amateurs verloor hij er maar drie, van zijn 36 beroepskampen slechts vier. Hij was een technisch sterke, stijlrijke en karaktervolle vuistschermer, die op Europees niveau kon boksen. Als opgeroepen militair werd hij echter bij de terugtrekking van het Belgische leger in 1940 dodelijk gewond. Maurice Coucke (°1926) begon te boksen in 1942. Hij won al zijn wedstrijden bij de amateurs en bleef nagenoeg ongeslagen in zijn 23 beroepskampen. Hij werd kampioen der beide Vlaanderen in de pluimgewichtsklasse.

René Knockaert (°1923), zoon van een melkboer uit de Timmermanstraat in het Oostendse Westerkwartier, had de bijnaam 'knokker' niet alleen te danken aan zijn naam, maar ook aan zijn uitzonderlijk harde vuisten. Volgens de goedlachse René verkreeg hij die door het trekken aan de spenen van de koeien. Een en ander belette echter niet dat hij een hand brak op twee plaatsen. Tijdens de oorlog was hij boksliefhebber en daarom mocht hij in België blijven. Zijn carrière als beroepsbokser begon hij in 1945 en hij beëindigde zijn bokkersloopbaan in 1951. Deze oersterke, vriendelijke bokser kampte bij de middengewichten en verloor slechts drie van zijn 42 wedstrijden bij de amateurs. Bij de beroepsbokkers won hij 30 van de 48

kampen. Samen met zijn vrouw baatte hij daarna manège Derby in Middelkerke en restaurant Nelson in Westende-Bad uit. In dat laatste etablissement kwamen in 1984 heel wat oude gloriën met hun mentor Vanhaverbeke samen. Odon Dryepontd (1925-2006) won al zijn liefhebberswedstrijden, op één na. Hij bokste eerst als verdegewicht, vervolgens als lichtgewicht en ten slotte als welter en verloor slechts 14 van zijn 106 beroepskampen.

Maurice Robensijn was dan weer een prachtig gebouwde zwaargewicht, intelligent en volgzzaam. Hij was daarnaast niet

alleen erg beweeglijk en lichtgevoelig, maar hij kon tevens ook krachtig stoten. Hij won 41 van zijn 57 beroepskampen. Net zoals All Gerard had hij pech dat Karel Sys in zijn categorie in dezelfde periode bokste. Door een ernstig knieletsel kwam er een voortijdig einde aan zijn carrière. René Debreux (1930-2005) is de zoon van hotelier-romanschrijver Gaston Duribreux. Hij betwistte 48 kampen bij de amateurs en leverde bij Theo 20 beroepskampen. René was erg beweeglijk en stijlrijk en een karaktervol bokser. Later verbleef hij in Parijs waar hij met de top van de toenmalige Franse boksers trainde, o.a. met de broers Famechon, Europese kampioenen. Ook vocht hij in een aantal niet-geregistreerde kampen. Nadat hij terugkeerde, bokste René nog een twintigtal beroepskampen, verscheidene in Wallonië en op nationaal niveau bij manager Twisselman.

Het einde van de Oostendse bokssport?

Over het einde van de Oostendse bokssport hebben in de loop der tijden verscheidene mensen uitspraken gedaan. In 1953 verscheen er een artikelenreeks in

De Zeewacht (2) over de breuk tussen Theo Vanhaverbeke en Karel Sys (3). De plaatselijke dagbladschrijver 'Gerard' zag de toekomst van de Oostendse bokssport daardoor heel somber in. Hadden beide hoofdrolspelers nog kunnen samenwerken, zo meende hij, dan hadden ook andere boksers zoals een 'Odon, Verburgh, Debreux, Mombert en anderen' een contract kunnen krijgen en aan de topbokser een goede leermeester en oefenpartner gehad.

Ook Vanhaverbeke zelf heeft wel eens vraagtekens geplaatst bij de toekomst van de bokssport in de Stad aan Zee. Oostende beschouwde hij na de laatste oorlog als een moeilijke stad om bokswedstrijden, vaak geafficheerd als 'boksfeesten', te organiseren. Vooral tijdens het zomerseizoen waren inwoners en toeristen namelijk zó verwend door de vele ontspanningsmogelijkheden dat hun belangstelling voor het boksen taande. In 1961 vroeg reporter 'Serola'

Theo Vanhaverbeke op de man af hoe het kwam dat de bokssport vooral in Vlaanderen achteruitboerde (4).

Vanhaverbeke antwoordde dat 'de meeste boksers reeds willen "zijn" zonder te worden.... Vroeger sloeg men tweemaal zoveel kampen als nu alvorens beroepsbokser te worden.' Ook het onmiddellijke geldgewin en de keuze van de jeugd voor het gemakkelijke leventje (bioscoop, dancing,...) gaf hij als redenen voor de achteruitgang op.

Volgens enkele door mij geïnterviewde oud-boksers, ten slotte, is de sport vooral sterk achteruitgegaan toen de welvaart zijn intrede deed. Je moest er wat voor over hebben om je in te zetten voor oefensessies met koordspringen, schaduwboksen, lopen, oefenen met hoofdbescherming,... Publiek was er genoeg maar er was een gebrek aan goede boksers en... aan grote namen.

Noten

1. Deze profielbeschrijvingen zijn voornamelijk gebaseerd op Theo Vanhaverbekes memoires 'Duizend gongslagen met Karel Sys en de besten'.
2. Gerard, 'Theo Vanhaverbeke, schep.per van het kunstgewrocht, contra Karel Sys, of de zuivere waarheid over een zware, tragische brok Oostends sportleven, zoals ze maar door weinigen gekend is.' In: *De Zeewacht*, 1953 (13/02, 20/02, 27/02).
3. Tussen Theo Vanhaverbeke en Karel Sys kwam het tot een breuk die uitliep op een rechtszaak die zijn beslag kreeg in 1953.
4. SEROLA, 'Vlaanderen heeft Sys vermoord!'. In: *Ostend Flash*, jaargang 4, nummer 12, 1961, p. 38-39.